

Penguenin Karlı Mektubu



Çınar BİBER

Penguenin Karlı Mektubu

Çınar BİBER



Denizin arpmış buz gibi parıldadığı küçük, karlı bir adada Pip adında küçük bir penguen yaşırdı. Sırtı siyah, karnı beyaz, göğsü yumuşak gri tüylerle kaplıydı. Başında bir tutam tüy dikilirdi ve her zaman boynuna iki kez dolanmış beyaz çizgili küçük kırmızı bir atkı takardı. Pip kıyıya paytak paytak yürüyüp dalgaların gelişini izlemeyi çok severdi. Soğuk bir sabah, kocaman koyu mavi gözlerine parlak bir şey takıldı.



İki pürüzsüz taşın arasına sıkışmış parlak kırmızı bir zarftı. Pip onu minik turuncu gagasıyla aldı ve çevirdi. Ön yüzünde, eğri büğrü bir yazıyla şöyle yazıyordu: 'Pip'e, Finn'den.' Pip'in kalbi sevinçle hopladı. Finn onun en iyi arkadaşıydı ve denizin çok ötesindeki başka bir adada yaşıyordu. Pip mektubu sımsıkı kucakladı ve turuncu perdeli ayaklarının taşıyabildiği kadar hızlı bir şekilde evine doğru paytak paytak yürüdü.



Sıcacık buz oyuğunun içinde Pip mektubu açtı. Mektup, yeşil ponponlu şapkalı ve sıcak kahverengi gözlü penguen Finn'den geliyordu. 'Sevgili Pip,' diyordu. 'Seni özlüyorum. Buradaki kar yumuşak, balıklar lezzetli ama sen olmadan ada sessiz geliyor. Umarım bu mektup sana ulaşır. Arkadaşın, Finn.' Pip onu üç kez okudu. Gülümsedi, ama sonra gülümsemesi bir iç çekişe dönüştü. O da Finn'i özlüyordu. Hem de çok.



Pip hemen cevap yazmak istedi. Pürüzsüz bir dal parçası ve kalem olarak kullanmak için koyu renkli bir tüy buldu. Ama sonra durdu. Mektubunu karlı denizin ötesine kim taşıyacaktı? Pip bir penguendi. Yüzebilirdi ama yol uzun ve soğuktu. Buzun üstüne oturdu ve geniş, gri suya baktı. 'Kanatları olan bir arkadaş'a ihtiyacım var,' dedi yumuşak bir sesle.



Tam o sırada, kar beyazı bir kuş süzülerek yakındaki bir kayaya kondu. Uzun, uçları siyah gri kanatları ve parlak kehribar rengi gözleri vardı. Göğsüne küçük mavi bir çanta asılmıştı. 'Merhaba!' diye cıvıladı. 'Ben Pearl, fırtına kuşu. Adalar arasında mektup taşıyım. Gönderesi bir şeyin var gibi görünüyorsun.' Pip'in gözleri kocaman açıldı. 'Var!' dedi. 'Ama nereden bildin?' Pearl göz kırptı. 'Bir haberci her zaman anlar.'



Pip, Pearl'e Finn'den gelen mektubu gösterdi. 'Cevap yazmak istiyorum,' dedi. 'Ama oraya nasıl ulaştıracağımı bilmiyorum.' Pearl uzun kanatlarını çırpı. 'Bu kolay,' dedi neşeyle. 'Her yere mektup taşıyım. Seninkini Finn'in adasına götürebilirim.' Pip sevinçle zıpladı, küçük yüzgeç kanatları sevinçle çırpındı. 'Gerçekten mi? Bunu benim için yapar mısınız?' Pearl başını salladı. 'Elbette! Arkadaşlar arkadaşlara yardım eder.'



Pip dal parçasını ve tüy kalemini bulmak için acele etti. Şöyle yazdı: 'Sevgili Finn, ben de seni özlüyorum. Mektubun için teşekkürler. Beni mutlu etti. Umarım iyisindir. Buradaki kar derin, deniz soğuk ama mektubun kalbimi ısıttı. Arkadaşın, Pip.' Yazdıklarını tekrar tekrar okudu. Sonra düzgünce katladı ve Pearl'in mavi çantasına koydu. 'Güvenle uç,' dedi.



Pearl antanın kayışını sıkılaştırdı ve kanatlarını gerdi. 'Yakında dönerim,' diye söz verdi. 'Karlı deniz geniş ama kanatlarım güçlü.' Pip onun gri gökyüzüne havalanışını izledi. Küçüldü, küçüldü ve dalgaların üzerinde küçücük bir nokta oldu. Pip kırmızı atkısını, onu artık göremeyene kadar salladı. Sonra buz oyuğuna geri döndü ve bekledi.



İlk gün Pip bütün gün gökyüzünü izledi. Bulutları saydı ve rüzgârı dinledi. İkinci gün karlı tepelerden kaydı ve ufka göz attı. Üçüncü gün en sevdiği kayanın üstüne oturdu ve Finn'i düşündü. 'Umarım mektubumu sever,' dedi Pip yanından geçen bir kar tanesine. Beklemek zordu ama Pip tüm kalbiyle umut ediyordu.



Dördüncü gün gökyüzünde küçücük bir nokta belirdi. Pip dimdik ayağa kalktı. Nokta büyüdükçe büyüdü. Pearl'di! Süzülerek indi ve yumuşakça yanına kondu. 'Sana bir şeyim var,' dedi kehribar gözleri parlayarak. Mavi çantasına uzandı ve parlak yeşil bir zarf çıkardı. 'Finn'den,' dedi. 'Hemen cevap yazmış.'



Pip mektubu açarken yüzgeçleri titredi. Şöyle yazıyordu: 'Sevgili Pip, mektubun beni dans ettirdi! Pearl'in seni bulmasına çok sevindim. Deniz geniş ama dostluğumuz daha geniş. Her gün seni düşünüyorum. Bir gün buzun üstünde yeniden buluşacağız. O zamana kadar atkını sıkı tut. Arkadaşın, Finn.' Pip onu iki kez okudu ve sımsıkı kucakladı. Yanagından mutlu bir gözyaşı yuvarlandı.



Pearl yanındaki kayaya tünedi. 'Sana söylemiştim,' dedi nazıkçe. 'Dostluk mesafeyi yener. Karlı denizin üzerinden uçar ve tam kalbine konar.' Pip ona gülümsedi. 'Teşekkürler, Pearl. Sen de gerçek bir arkadaşsın.' Pearl beyaz tüylerini kabarttı. 'Haberciler bunun için var,' dedi. 'Ve yardım etmekten her zaman mutlu olurum.'



O akşam Pip, Finn'e bir mektup daha yazdı. Ona Pearl'den ve karlı denizden bahsetti. Mektubu mavi çantaya koydu ve Pearl bir sonraki yolculuğunda onu götüreceğine söz verdi. 'Yakında dönerim,' dedi. 'Taşınacak her zaman daha çok mektup var.' Pip el sallayarak vedalaştı, sonra iki mektubu kalbine yakın tutarak sıcacık buz oyuğuna doğru paytak paytak yürüdü.



O günden sonra Pip ve Finn sürekli birbirlerine mektup yazdılar. Pearl bütün kış boyunca mektuplarını karlı denizin üzerinden ileri geri taşıdı. Pip, dostluğun parlak kırmızı bir atkı gibi olduğunu öğrendi. Rüzgâr soğuk estiğinde bile seni sıcak tutar. Ve arkadaşlar ne kadar uzakta olursa olsun, bir mektup onları yeniden birbirine yaklaştırabilir.



Bir gün Pearl özel bir mektup getirdi. Şöyle diyordu: 'Sevgili Pip, tahmin et ne oldu? Adana ziyarete geliyorum! Pearl bana yol gösterebileceğini söylüyor. Yeşil şapkamı ve kocaman bir gülümsememi getireceğim. Yakında görüşürüz! Arkadaşın, Finn.' Pip o kadar yükseğe zıpladı ki kırmızı atkısı etrafında döndü. Arkadaşını yeniden görmek için sabırsızlanıyordu.



Finn sonunda geldiğinde iki penguen sarıldı ve güldü. Karlı tepelerden kaydılar ve hikâyeler paylaştılar. Pearl kayasının üstünden izledi, kehribar gözleri parlıyordu. 'Dostluk mesafeyi yener,' dedi yumuşak bir sesle. 'Ve her zaman bir yolunu bulur.' Pip ve Finn aynı fikirdeydi. Ne kadar uzakta olurlarsa olsunlar, dostluklarının kardaki sıcak bir atkı gibi güçlü kalacağını biliyorlardı.